

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. София, 06.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав, в публично заседание на 10.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разглежда дело номер **2976** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Жалбоподателят [фирма], ЕИК[ЕИК], седалище и адрес: [населено място], СОР"К.", офис „П.",[жк], бивш стопански двор на ТКЗС, с адрес за призоваване: [населено място], 1 000, [улица], ет. 3, кантора 30, адвокат В. И., обжалва РА № [ЕГН] от дата 23.08.2012г. издаден от орган по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с Решение № 277/11.02.2013 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С..

Жалбоподателят твърди, че при постановяване на оспорения ревизионен акт, ревизиращите са допуснали съществени процесуални нарушения, не са приложили правилно материалния закон, като са приели, че не е налице прехвърляне правото на собственост върху родово определената вещ-гориво. Сочи, че фактът за прехвърляне на собствеността върху дизеловото гориво се доказва на базата на водени дневници от управителя и счетоводителя на дружеството, които са осъществявали оперативно-счетоводен контрол по доставките и разходването на горивото. [фирма] е било в нормални търговски отношения по договори за покупко-продажба със своите доставчици, които договори следва да се тълкуват съобразно чл. 20 ЗЗД с цел постигането на определен правен стопански резултат. Съгласно чл. 321 ТЗ по искане на купувача, продавачът е задължен да издаде фактура за стоката, а по съгласие на страните - и други документи. В случая се касае за трайна търговска практика, в която съдоговорителите са изпълнявали своите задължения с грижата на добър търговец,

имали са взаимно доверие, доставките и плащанията са били редовни и изискването за форма на сделките и приемо-предавателни протоколи не винаги е спазвано. Това не означава, че сделките и липсата на приемо-предавателен протокол по някоя доставка стават нищожни - арг. чл. 293 ТЗ. Съгласно чл. 327, ал. 1 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката. От спазването на тези основни правила на търговия може да се направи обоснован извод с какво са търгували страните по сделките, кога и къде са извършвани доставките и е ставало плащането. [фирма] е осчетоводявало своевременно и в съответствие с изискванията на ЗСч всички фактури издадени от продавачите на дизелово гориво.

[фирма] не е нарушило изискванията на специалните закони. Не е нарушена разпоредбата на чл. 6 ЗДДС. Спазени са изискванията на чл. 25, ал. 4 ЗДДС и всяка една отделна доставка и данъчно събитие са надлежно осчетоводени, заплатени и документирани своевременно.

При горните фактически твърдения моли съдът да отмени оспорения ревизионен акт и да присъди на страната сторените по делото разноски.

Ответникът счита жалбата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава.

Представителят на Софийска градска прокуратура не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на [чл. 235 ал. 1 от ГПК](#) във вр. с [чл. 144 от АПК](#), събраните и приети по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Страната е оспорила ревизионния акт с жалба от дата 04.09.2012г. вх.№ 53-03-1344 по описа на ТД на НАП и вх.№ 23-22-2845 от 20.09.2012г., които са подадени в сроковете по чл.152 от ДОПК. Р. акт е връчен на своя адресат на дата 30.08.2012г.

С Решение № 277 от 11.02.2013г. Директорът на Дирекция „ОДОП” /Обжалване и данъчно-осигурителна практика/ е потвърдил оспорения РА. Решението е връчено на жалбоподателя на дата 15.02.2013г., видно от приложената разпечатка от електронната система на НАП /стр. 17 от делото/, а жалбата до съда, подадена чрез решаващия орган е депозирана на дата 18.02.2013г. с вх.0 53-00-196 по описа на НАП, Дирекция „ОДОП”. Сроктът на ревизията е бил удължен съгласно постигнато между жалбоподателя и директора на Дирекция „ОДОП” писмено споразумение и в сроковете по чл.115 от ДОПК, в случая до три месеца.

С оглед на горните констатации съдът приема, че жалбата е подадена в преклузивните по ДОПК срокове по чл. 156, ал. 1, в частта, в която РА не е отменен и от легитимирано за това дружество, което се явява адресат на оспорения административен акт.

Със Заповед №ЗЦУ/112 от 04.02.2013г. изпълнителният директор на ТД на НАП е оправомощил Е. С. П. да изпълнява правомощията на Директор на Дирекция „ОДОП” за периода от 04.02.-13.02.2013г. За посочения периода вкл. на Ал.Г. е бил разрешен отпуск съгласно Заповед №196 от 30.01.2013г. на изпълнителния директор на НАП.

Със Заповед № РД-01-6 от 04.01.2010г. на Директора на ТД на НАП са оправомощени лицата, компетентни да издават заповеди по чл.112 и чл.113 от ДОПК.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1113260/29.11.2011 г., издадена от Е. В. - на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за данъчните периоди от 01.12.2008 г. до 31.12.2009 г. Ревизията е повторна и е във връзка с Решение № 1967/09.11.2011 г. на директора на дирекция О. при ЦУ на НАП.

Със Заповед № 1200037 от 13.01.2012 г. ревизионното производство е спряно на основание чл. 34, ал. 1, т. 1 от ДОПК поради заболяване на лице, чието участие е наложително, и е възобновено със Заповед № 1202376-В от 23.03.2012 г.

Заповед №1200037/13.01.2012г. за спиране на ревизионното производство и Заповед № 1202376-В/23.03.2012г. за възобновяване на ревизионното производство, са връчени на 04.04.2012г. на Н. Д. К., ЕГН [ЕГН] - управител на дружеството.

По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК срокът е изменен със ЗВР № 1203921/16.05.2012 г. като е определен нов срок за приключване на ревизията до 17.06.2012 г. Всички ЗВР са издадени от Е. А. В. на длъжност начални сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № 1203921/29.06.2012 г., връчен на 25.07.2012 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е постъпило писмено възражение с вх. № 9177/09.08.2012 г.

Ревизията е повторна за процесния период за дружеството и приключва с РА №[ЕИК]/23.08.2012 г., издаден от В. И. К., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед № К 1203921/19.07.2012 г., издадена от органа, възложил ревизията.

С цел обективното установяване на фактите и обстоятелствата, имащи значение за законосъобразно определяне на данъчните задължения от ревизиращия орган са предприети процесуални действия за събиране на доказателства, описани в раздел I на РД.

На основание чл.37, ал.2, ал.3 и чл.53 от ДОПК е изготвено и връчено на ревизираното дружество Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице изх. № К. 2171/12.04.2012 год. Изискани са документи/заверени копия/, подробно посочени в РД. С протокол №12023987 от 15.06.2012г. са приобщени доказателства събрани в хода на ревизионни производства на доставчици на [фирма], правопреемник на [фирма].

Ревизиращите са установили, че жалбоподателят за ревизирания период е извършвал основно товарен автомобилен транспорт. Дружеството притежава Лиценз №3560 за международен автомобилен превоз на товари срещу заплащане на територията на Общността, издаден от Министерство на транспорта . Представена е и справка №2 /стр. 150/ за наличните превозни средства на жалбоподателя, които обосновават и извод, че дружеството е разполагало с достатъчно МПС за да извърши последващи доставки и да използва за независимата си икономическа дейност намиращото се в цистерната му дизелово гориво за периода на ревизията. Относно дългосрочните и краткосрочни инвестиции съдът е приел л справка №4, видно, от която дружеството е направило инвестиция в дялово участие в размер на 2000лв.

На основание чл. 45 от ДОПК и за доказване на реалността на получените доставки и законосъобразността на ползвания данъчен кредит са извършени насрещни проверки на други задължени лица, доставчици на гориво на ревизираното дружество, както следва:

Изпратено е ИИНП до ТД на НАП С., офис „Л.” с изх. №К. 633/06.04.2012 г. за [фирма] с Булстат[ЕИК] относно издадени фактури за гориво и за представяне на доказателства относно точното място/обект на разтоварване на горивото, обяснение за чия сметка е извършен транспорта по доставката. Получен е протокол за извършена насрещна проверка с №22-44-1113260/1/14.05.2012 г., от който е видно, че дружеството е регистрирано по ДОПК на 29.04.2008г. Регистрирано е по

ЗДДС на 16.12.2008г. и съответно deregистрирано по ЗДДС на 02.03.2010г. по инициатива на данъчен орган.

По данни от Търговския регистър, адресът за кореспонденция съвпада с адреса по чл.8 от ДОПК. Изготвено е ИПДПОЗЛ с изх.№ 19-53-02-788/10.04.2012г., което е връчено по реда на чл.32 от ДОПК. За връчването са извършени две посещения на декларирания от дружеството адрес за кореспонденция, за което са съставени протоколи № 1214945/10.04.2012г. и № 1215867/18.04.2012г. На посочения адрес не е открит управителя на дружеството, негов представител или пълномощник за получаване на съобщения.

Изготвено е Съобщение по чл.32 от ДОПК №19-53-02-858/19.04.2012г. Същото е публикувано в Интернет, закачено е на определеното за целта място в офис „Л.” и е изпратено по пощата с обратна разписка. Дружеството няма обявен ел.адрес.

Съобщението е свалено на 04.05.2012г. Обратната разписка се е върнала в офис „Л.” с гриф „Получателят непознат на посочения адрес”.ИПДПОЗЛ с изх.№ 19-53-02-788/10.04.2012г. е връчено на ЗЛ чрез прилагане към досие.

Цитираните в искането фактури с получател „Х. Транспорт” О. с Булстат[ЕИК] правопреемник на [фирма] с Булстат[ЕИК], са включени в дневника за продажби и СД за съответния период. По делото е приета като доказателство дневник на сметка 401/1 за периода 01.01.2009г.-31.12.2009г. относно доставките на това дружество, относно стоковия поток и заплатените суми по тази сметка.

На дружеството е извършена ревизия по ДДС за периода 06.12.2008г.-31.08.2009г., приключила с издаването на РА № [ЕГН]/13.04.2010г. Относно доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК], същият е издател на 7 фактури с общо начислен данък в размер на 22 467,66 лв., касаещи данъчните периоди м.05.2009 г., м.06.2009 г., м.07.2009 г., м.08.2009 г., м.09.2009 г. и м. 12.2009 г. Предмет на доставките е дизелово гориво, като за плащането са представени банкови извлечения. Според обясненията на ревизираното лице, транспортът е включен в цената на горивото и е за сметка на доставчика. Представени са документи, издадени на [фирма] от предходен доставчик [фирма] с ЕИК[ЕИК], а именно: фактури придружени с акцизен данъчен документ съгл. чл. 84, ал. 1 от Закон за акцизите и данъчните складове /ЗАДС/, декларация за съответствие съгл. чл. 12, ал. 1 от Наредба за изискванията за качество на течните горива, лабораторен сертификат за качеството и съдържанието на горивото. В допълнение е представена и справка за стоков поток.С възражението по чл.117 от ДОПК жалбоподателят е представил и се намират по делото дневник за продажби за м.07.2009г., сметка 410-клиенти и 4532 ДДС на продажбите на [фирма], за които е прието от ревизиращите в РА, че с нея се доказват действията по фактура № 88 от 23.07.2009г. издадена от този доставчик. В ревизионния доклад единствено е прието, че вярно е извършена стопанската операция, начислен е ДДС и е заплатен. Последното обстоятелство не е спорно за жалбоподателя, който изрично го е констатирал във възражението си /стр.96, I-ви том на делото/.

Ревизиращият екип е установил в РА, че този доставчик няма технически и кадрови ресурс да извърши процесните доставки, фирмата има задължения към бюджета, няма склад.На това дружество е била извършвана ревизия, което не е спорно от страна на жалбоподателя за периода 01.11.2008г.- 28.02.2009г. и е издаден РА [ЕГН] от 26.04.2011г., към настоящата административна преписка е приобщен РД на [фирма] за ревизия и за периода 06.12.2008г.-31.08.2009г.

Жалбоподателят представя заверени копия на фактурите по доставките от този

доставчик, както и фактури за доставка на дизелово гориво, в т.ч. акциз и транспорт, издадени от [фирма] на [фирма], акцизен данъчен документ за размера на акциза, декларация за съответствие на качеството на течните горива.

Ревизиращите констатиран в РА, че представените документи от жалбоподателя по отношение на [фирма] не са заверени с подпис и печат, не се установява тяхната автентичност и издател и затова не са ги приели като годни доказателства, доказващи реалност на доставката. Продаденото количество гориво според ревизиращите не може да се придобие от [фирма] тъй като някои от фактурите са с по-късна дата. Фактурите издадени от [фирма] са осчетоводени по сметка 302/4 Горивни материали. Това счетоводно отразяване не доказва реалност на доставките. В РА е посочено, че по фактура №88 от 23.07.2009г. е допусната грешка като е прието неправилно от ревизиращите, че е анулирана. Независимо от това по нея не е доказана реалност на сделката обективизирана в счетоводния документ. Независимо от тези констатации, ревизиращите са приели като доказателство стокосен поток /стр. 61 от делото, I-ви том/, в който са посочени доставките по спорните фактури с по-предходен на [фирма] доставчик, в случая [фирма]. По отношение на този доставчик съдът е приел като писмено доказателство РА № [ЕГН] от 13.04.2010 г. Според него ревизията за доставчика е протекла при условията на чл. 122 от ДОПК. Възраженията на жалбоподателя, че РА не бил връчен на този доставчик, са неотносими към правния спор, тъй като доколкото по делото няма данни този РА да е оспорен/изявление и на адв. И. в с.з. на 10.12.2013г./ то съдът следва да зачете стабилитета му на административен акт. Допълнително според РД за това дружество, ревизиращите не са направили насрещни проверки на жалбоподателя, по повод издадените от [фирма] процесни по делото, поради което констатациите в този РА и РД №1000194 от 02.03.2010г., независимо, че е стабилен административен акт не обвързват съдебния състав.

Изпратено е ИИНП до ТД на НАП С., офис „С.“ с изх. №К. 634/06.04.2012 г. за [фирма] с Булстат[ЕИК]. Започнала е процедура за връчване на ИПДПОЗЛ изх.№ 05-24-20-51/11.04.2012г. по реда на чл.32 от ДОПК чрез прилагане към досието. Получен е протокол за извършена насрещна проверка с № 22-44-1113260/2/17.05.2012 г. със следните констатации:

[фирма] е регистрирано лице по реда на ДОПК на 08.08.2008г. в ТД на НАП С., офис С.. По реда на ЗДДС дружеството е регистрирано на 28.08.2008г. по избор и deregистрирано на 04.03.2010г. по инициатива на орган по приходите.

Изготвено е ИПДПОЗЛ с изх.№ 05-24-20-51/11.04.2012г. На 11.04.2012г. и на 19.04.2012г. при извършени посещения на адреса за кореспонденция на задълженото лице - [населено място], [улица], ет.2 с цел връчване на ИПДПОЗЛ с изх.№ 05-24-20-51/11.04.2012г. и извършване на насрещната проверка не е намерено ЗЛ и представляващия, негов съдружник, представител или пълномощник, както и служител, определен да получава съобщения или книжа. Същото се удостоверява с Протоколи №1215190/11.04.2012г. и №1216044/19.04.2012г.

На 20.04.2012г. е поставено на таблото за съобщения в офис „С.“ Съобщение по чл.32 от ДОПК с изх.№ 05-24-20-51/20.04.2012г. до [фирма] относно явяване за връчване на ИПДПОЗЛ. Съобщението е публикувано на 20.04.2012г. и в Интернет на съответната страница на НАП. ИПДПОЗЛ с изх.№ 05-24-20-51/11.04.2012г. е изпратено на деклариран от дружеството електронен адрес .

Заедно с това е изпратена по пощата с обратна разписка и покана изх.№

05-24-20-51/20.04.2012г. до [фирма] относно явяване за получаване на ИПДПОЗЛ. На 25.04.2012г. в офис „С.“ при ТД на НАП С. е върната обратната разписка на която е отбелязано „преместен на друг адрес“.

На 07.05.2012г. поради изтичане на определения 14-дневен срок и неявяване на ЗЛ, съобщението по чл.32 от ДОПК е свалено от таблото за съобщения . Същото е приложено към преписката и ИПДПОЗЛ се счита за редовно връчено.

[фирма] не представя исканите документи, справки и писмени обяснения в законоустановения срок, след като е уведомено писмено по реда на ДОПК.

При извършена справка в информационния масив на НАП – ревизиращите са установили, че в дневник за продажбите на [фирма] са отразени фактури, издадени на [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК], както следва: № 139/27.03.2009г. с предмет на доставката - дизел с данъчна основа в размер на 16808,10лв. и ДДС в размер на 3361,62лв., № 249/28.04.2009г. с предмет на доставката - дизел с данъчна основа в размер на 14018,20лв. и ДДС в размер на 2803,64лв. За доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК] издател на фактури № 139/27.03.2009 г. и № 249/28.04.2009 г. с общо начислен данък в размер на 6 165,26 лв., касаещи данъчните периоди м.03.2009 г. и м.04.2009 г., е установено следното:

Предмет на доставките е дизелово гориво. За плащането са представени банкови извлечения. Съгласно дадено обяснение, транспортът е включен в цената на горивото и е за сметка на доставчика. За търгуваното гориво са представени документи, издадени на [фирма] от предходен доставчик „М. J.“, „С. Н.“, а именно: инвойс-фактури, придружени с транспортен документ, пакинг лист, лабораторен сертификат за качеството и съдържанието на горивото, акцизни декларации съгласно чл. 87, ал. 1 от ЗАДС, разрешения за получаване на конкретно количество акцизни стоки по реда на чл.58а от ЗАДС, видно от които място на доставката е отбелязано [населено място], [улица] НЗП гара И.-юг, и платежни нареждания за заплатен акциз. В допълнение са представени и два броя фактури за осъществен транспорт. За това дружество съдът е приел като доказателство дневник на продажбите по сметка 401/1 за периода на 2009г.

Според ревизиращите дружеството не представя исканите документи и доказателства за произход на стоките по цитираните фактури - предходни доставчици, справка за реализацията и др.От справките в масивите на ТД на НАП ревизиращите са установили и констатирали в РА, че доставчикът няма кадрови и технически ресурс за да извърши доставките на горивото.

Изпратено е ИИНП до ТД на НАП С., офис „Л.“ с изх. №К. 635/06.04.2012 г. за „У.“ О. с Булстат[ЕИК]. Получен е протокол за извършена насрещна проверка с № 22-44-1113260/3/14.05.2012 г., от който е видно, че дружеството е регистрирано по ДОПК на 28.05.2009г. По ЗДДС е регистрирано на 03.06.2009г., deregистрирано на 12.04.2011г. по инициатива на данъчен орган. Изготвено е ИПДПОЗЛ с изх.№ 19-53-02-782/10.04.2012г. За връчването са предприети следните действия: Извършени са две посещения на декларирания от дружеството адрес за кореспонденция, за което са съставени протоколи, № 1214907/10.04.2012г. и № 1215923/18.04.2012г. На посочения адрес не е открит управителя на дружеството, негов представител или пълномощник за получаване на съобщения. Изготвено е Съобщение по чл.32 от ДОПК № 19-53-02-856/19.04.2012г. Същото е публикувано в интернет,

закачено е на определеното за целта място в офис „Л.“ и е изпратено по пощата с обратна разписка. След извършена проверка в информационната система се е установило от органите по приходите, че [фирма] с Булстат[ЕИК] е отразил в дневника за продажби фактури с получател [фирма] с Булстат[ЕИК], фактури, както следва: № 42/06.11.2009г. с ДО 15391.81лв. и ДДС 3078.36лв. с предмет - продадена стока №19/17.10.2009г. с ДО 14751.66лв. и ДДС 2950.33лв. с предмет - продадена стока. След извършена проверка в ПП „С.“ се е установило от ревизиращите в РД, че резултатът по справка-декларация за м.10 е внесена разлика в размер на 3888.04лв. след приключила процедура по приспадане на основание чл.92, ал.1, т.3 от ЗДДС, а за м.11.2009г. ДДС в размер на 117.50лв. е внесен ефективно. За м.10.2009г. е извършена ревизия, приключила с издаването на РА № [ЕГН]/13.08.2010г. За м.11.2009г. е извършена ревизия, приключила с издаването на РА № [ЕГН]/10.06.2011 г.

Доставчикът [фирма] с ЕИК[ЕИК] е издател на фактури № 19/17.10.2009 г. и № 42/06.11.2009 г. с общо начислен данък в размер на 6 028,69 лв. касаещи данъчните периоди м. 10.2009 г. и м.11.2009 г. Фактурите са с предмет дизелово гориво като за плащането са представени банкови извлечения. Съгласно дадено обяснение, транспортът е включен в цената на горивото и е за сметка на доставчика. Представени са документи, издадени на [фирма] от предходен доставчик “С. Н.”, а именно: инвойс-фактури придружени с транспортен документ, пакинг лист, лабораторен сертификат за качеството и съдържанието на горивото, акцизен данъчен документ съгл. чл. 84, ал. 1 от ЗАДС, видно от които за място на доставката е отбелязано [населено място], [улица] НЗП, гара И.-юг. Според проверка в информационната система на НАП е установено за дружеството, че за периода на издаване на фактурите не е имало назначен персонал по трудови договори, няма складова база или офис. Прието е като доказателство дневник за продажбите по доставчици и сметка 401/1 за периода на цялата 2009г.

По отношение и на този доставчик е прието от ревизиращите в РД и РА, че не се доказва реалност на доставките в посочените фактури. В РА подобно на другите предходни двама доставчици е прието, че представените от жалбоподателя писмени документи относно доставките на [фирма] не са заверени с подпис и печат, поради което приемат, че са негодни доказателства да докажат реалност на доставките на гориво. Споменато е в РД, че задълженото лице представя на ревизиращите копия от фактурите и банкови извлечения за извършено плащане.

По отношение на този доставчик съдът е приел като писмено доказателство РА № [ЕГН] от 10.06.2011г. за установяване на задължения по ДДС за периода от 01.11.2009г. до 30.09.2010г. Според него ревизията за доставчика е протекла при условията на чл. 122 от ДОПК. Възраженията на жалбоподателя в писмените бележки по делото, че РА не бил връчен на този доставчик, са неотносими към правния спор, тъй като доколкото по делото няма данни този РА да е оспорен/изявление и на адв. И. в с.з. на 10.12.2013г./ то съдът следва да зачете стабилитета му на административен акт. Допълнително според РД №1009059 от 05.04.2011г. за това дружество, ревизиращите не са направили

насрещни проверки на жалбоподателя, по повод издададените от [фирма] процесни по делото фактури, поради което констатациите в този РА не обвързват съдебния състав.

Изпратено е ИИНП до ТД на НАП Велико Т., офис П. с изх. №К. 636/06.04.2012 г. за „Гк петролиум 2008” Е. с Булстат[ЕИК]. Получен е протокол за извършена насрещна проверка с № 22-44-1113260/08.06.2012 г. Изготвено е ИПДПОЗЛ № 4691/23.04.2012г. което с Писмо изх.№ 4702/23.04.2012г. е изпратено за връчване на адрес за кореспонденция по ТД на НАП [населено място], офис О. купел.

Получен е ПИНП № 1227064/14.05.2012г. със следните констатации: Извършени са две посещения на адрес за кореспонденция, документирани с протоколи обр.Кд-73 № 1217948/03.05.2012г. и № 1219054/11.05.2012г. като ЗЛ или друго упълномощено от него не са открити. Извършени са две посещения на адрес по чл.8 от ДОПК, документирани с протоколи обр.Кд-73 №1201917-1/07.05.2012г. и №1201917-2/15.05.2012г. като ЗЛ или друго упълномощено от него такова не са открити.

Изготвено е Съобщение по чл.32 от ДОПК №5444/16.05.2012г. което е публикувано в Интернет на страницата на НАП на 16.05.2012г. и е поставено на табло в ТД на НАП гр.В.Т., офис П. на определеното за това място. На ЗЛ е изпратено Уведомление по чл.32 от ДОПК №5444#1/16.05.2012г. Съобщението е свалено от табло на 31.05.2012г. и ИПДПОЗЛ №4691/23.04.2012г. се счита за редовно връчено. В посочения в него срок не са представени исканите документи и писмени обяснения.

При проверката в информационния масив на НАП, ревизиращите приемат в РД и РА, че в дневник продажби на ЗЛ няма отразена фактура № 556/24.12.2009г. издадена на [фирма] с Булстат[ЕИК]. При проверка в деловодството на ТД на НАП гр.В.Т., офис П. е прието и, че не са входирани исканите документи от ЗЛ. При извършена проверка от ревизиращия екип в информационната система на НАП се установи, че ф-ра № 556/24.12.2009г. с ДО 9755,02лв. и ДДС 1951,04лв. е включена в дневника за продажби и СД за съответния данъчен период с получател [фирма] с Булстат[ЕИК]. Относно доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК] издател на фактура № 556/24.12.2009 г. с начислен данък в размер на 1 951,04 лв. отнасящ се за данъчен период м. 12.2009 г. Предмет на доставките е дизелово гориво. За плащането са представени банкови извлечения. Съгласно дадено обяснение ревизираното лице твърди, че транспортът е включен в цената на горивото и е за сметка на доставчика. Ревизираното дружество представя документи, издадени на [фирма] от предходен доставчик [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК], които са: фактура придружена с протокол за транспорт.

Изпратено е ИИНП до ТД на НАП С., офис С. с изх. №К. 637/06.04.2012 г. за [фирма] с Булстат[ЕИК]. Получен е протокол за извършена насрещна проверка с № 22-44-1113260-05/14.05.2012 г , от който е видно следното:

[фирма] е регистрирано лице по реда на ДОПК на 27.11.2007г. в офис С. при ТД на НАП С..

По реда на ЗДДС [фирма] е регистрирано лице от 18.12.2007г. На 17.07.2009г. дружеството е deregистрирано по инициатива на орган по приходите на основание чл. 176 от ЗДДС.

Изготвено е ИПДПОЗЛ с изх.№ 05-24-20-52/10.04.2012г. При извършена проверка в информационната система на НАП се установи, че лицето не е декларирано ел.адрес за кореспонденция с НАП по реда на чл.101, ал.5 от ЗДДС. На 10.04.2012г. и на 18.04.2012г. при извършени посещения на адреса за кореспонденция и адрес по чл.8 от ДОПК на задълженото лице с цел връчване на ИПДПОЗЛ с изх.№ 05-24-20-52/10.04.2012г. и извършване на насрещна проверка, не е намерен управителя или представляващия, негов съдружник, представител или пълномощник, както и служител, определен да получава съобщения или книжа. Същото се удостоверява с Протоколи № 1215088/10.04.2012г. и № 1215798/18.04.2012г.

Изготвено е Съобщение по чл.32 от ДОПК изх.№ 05-24-20-52/19.04.2012г., което е публикувано в интернет и поставено на таблото за съобщения в офис „С.“ на 19.04.2012г. Изпратена е по пощата с обратна разписка и покана изх.№ 05-24-20-52/19.04.2012г. до [фирма], относно явяване за получаване на ИПДПОЗЛ. В офис „С.“, ТД на Н. С. е получена обратна разписка с гриф „Преместен на друг адрес“.

На 04.05.2012г. поради изтичане на определения 14-дневен срок и неявяване на ЗЛ, съобщението по чл.32 от ДОПК е свалено от таблото за съобщения, същото е приложено към преписката и ИПДПОЗЛ се счита за редовно връчено.

[фирма] не представя исканите документи и писмени обяснения в законоустановения срок, след като е уведомено по реда на ДОПК.

При извършена проверка в данъчно-осигурителната сметка на [фирма] се установи, че дружеството има задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски в размер на 15 401 264.46лв., от които 13 698 460.90лв. са задължения по ЗДДС установени от непризнат данъчен кредит след приключила ревизия с РА №[ЕГН]/07.10.2011г. за периода 18.12.2007г.-31.08.2008г.

При извършена проверка в информационната система на НАП - се установи, че фактури издадени на [фирма], правоприемник на [фирма] с ЕИК по Б.[ЕИК] са отразени в дневника за продажби и СД по ЗДДС както следва:№ 825/05.12.2008г. с ДО 14320.00лв. и ДДС 2864.00лв. с предмет – стоки, № 770/21.11.2008г. с ДО 15040.00лв. и ДДС 3008.00лв. с предмет – стоки.

Установи се от РА, че доставчикът [фирма] с ЕИК[ЕИК] е издател на фактури № 770/28.11.2008 г и № 825/05.12.2008 г. с общо начислен данък в размер на 5 872,00 лв. отнасящи се за данъчен период м. 12.2008 г. Предмет на доставките е дизелово гориво. За доказване на плащането по фактурите са представени банкови извлечения. В даденото обяснение ревизираното лице твърди, че транспортът е включен в цената на горивото и е за сметка на доставчика. Представени са документи издадени на [фирма] от предходен доставчик „М. J.“, а именно: инвойс-фактура придружена с транспортен документ, пакинг лист, лабораторен сертификат за качеството и съдържанието на горивото, акцизна декларация съгласно чл. 87, ал. 1 от ЗАДС, Според разрешение за получаване на конкретно количество акцизни стоки по реда на чл.58а от ЗАДС, място на доставката е отбелязано - [населено място], [улица] НЗП гара И.-юг и банково извлечение видно, от което е заплатен акциз.

Дружеството не е представило писмени обяснения относно предмета на дейност. По декларирани данни в информационната система дружеството извършва търговско посредничество с разнообразни стоки.

Съгласно РД ревизиращите намират, че не са представени обратна ведомост и счетоводните записвания, отразяващи доставките по посочените фактури. Резултатите по подадените СД за м.11 и м.12.2008г., са както следва: м. 11.2008г. - 2898.18лв. и ДДС за възстановяване, м.12.2008г. - 3.86лв. ДДС за внасяне. При извършен анализ на декларираните данни в дневниците за покупки и продажби и подаваните справки декларации се установи, че лицето реализира големи обороти с малки резултати за внасяне. За посочения период ревизия на дружеството не е извършвана.

Не са представени доказателства за наличие на доставка по чл.6 от ЗДДС. Не са представени документи и счетоводни записвания от които да е видно, че ДДС е начислен по реда на чл.86, ал.1 от ЗДДС.

Предвид гореизложеното ревизиращите органи са приели, че не може да се установят по безспорен начин следните факти и обстоятелства: каква е основната дейност на дружеството, разполага ли с необходимия персонал за извършване на фактурираните доставки, разполага ли с необходимите активи/наети или собствени/ за складиране, съхранение и транспорт на стоките/гориво/, предходен доставчик, начин на транспортиране на стоките, място и дата на извършване на доставките, сключен договор във връзка с доставката, приемо-предавателни протоколи, стокови разписки, експедиционни бележки и др. Допълнително в хода на ревизията според представените от предходен доставчик на [фирма]- [фирма] и представените доказателства и след преглед на същите от страна на ревизиращите, последните установяват, че те не касаят получените доставки на гориво по ф-ри №770 от 21.11.2008г. и №825 от 05.12.2008г. Установено е в РД, че жалбоподателят е представил заверени копия на фактурите издадени от [фирма] и копия на банкови документи за извършено плащане по тези фактури. В РА и за този доставчик ревизиращите отново констатират, че тъй като представените от жалбоподателя писмени документи не са заверени с подпис и печат, не се установява тяхната автентичност и издател.

По отношение на този доставчик съдът е приел като писмено доказателство РА №№[ЕГН] от 07.10.2011г. за установяване на ДДС за периода от 18.12.2007г. до 31.08.2008г. и РД №1106210 от 15.08.2011г. Възраженията на жалбоподателя, че РА не бил връчен на този доставчик, са неотносими към правния спор, тъй като доколкото по делото няма данни този РА да е оспорен/изявление и на адв. И. в с.з. на 10.12.2013г./ то съдът следва да зачете стабилитета му на административен акт. Допълнително според РД за това дружество, ревизиращите не са направили насрещни проверки на жалбоподателя, по повод издадените процесни по делото фактури, поради което констатациите в този РА, макар и да е стабилен административен акт, не обвързват съдебния състав.

Изпратено е ИИНП до ТД на НАП С., офис С. с изх. №К. 638/06.04.2012 г. за [фирма] с Булстат[ЕИК]. Получен е протокол за извършена насрещна проверка с № 22-44-1113260-6/15.05.2012 г. Установи се в РД, че [фирма] е регистрирано лице по реда на ДОПК.

По реда на ЗДДС дружеството е регистрирано на 28.08.2008г. и е дерегистрирано по инициатива на органи по приходите на 28.10.2009г. на основание чл.176 от същия закон.

Изготвено е ИПДПОЗЛ с изх.№ 05-24-20-53/11.04.2012г. На 11.04.2012г. и на 19.04.2012г. при извършени посещения на адреса за кореспонденция на задълженото лице с цел връчване на ИПДПОЗЛ и извършване на насрещната проверка, не е открито дружество. Това е удостоверено с протоколи за извършена проверка № 1215090/11.04.2012г. и №1216088/19.04.2012г.

На 20.04.2012г. е изготвено и поставено на таблото за съобщения в офис „С.“ съобщение по чл.32 от ДОПК с изх.№ 05-24-20-53/20.04.2012г. до [фирма], относно явяване на лицето за връчване на ИПДПОЗЛ. Съобщението по чл.32 от ДОПК е публикувано на същата дата и в интернет на съответната страница за издирвани лица на ЦУ на НАП.

Едновременно с това е изпратена по пощата с обратна разписка и покана изх.№ 05-24-20-53/20.04.2012г. до [фирма], относно явяване на лицето за получаване на ИПДПОЗЛ. На 25.04.2012г. обратната разписка е върната в офис „С.“ с гриф „Преместен на друг адрес“. При извършена проверка в информационната система на НАП-ПП С. е установено, че дружеството не е декларирано електронен адрес за кореспонденция в съответствие с изискванията на чл.101 от ЗДДС.

На 07.05.2012г. поради изтичане на определения от органа по приходите 14-дневен срок и неявяване на ЗЛ, съобщението по чл.32 от ДОПК е снето от таблото за съобщения и същото е приложено към преписката, като ИПДПОЗЛ се счита за редовно връчено.

При извършена проверка в информационната база данни на НАП според РД, ревизиращите установяват, че в дневника за продажбите и в СД на [фирма] за м.01.2009г. и м.02.2009г., са отразени фактури с №№ 94/15.01.2009г. с ДО 13130.00лв. и ДДС - 2626.00лв., 134/23.02.2009г. с ДО 13750.00лв. и ДДС 2750.00лв. и 109/27.01.2009г. с ДО 12920.00лв. и ДДС - 2584.00лв. Като предмет по доставките е отразено „дизел“, а като получател по същите е посочено [фирма] с ид.№[ЕИК]. Не са представени обратна ведомост и хронологии на счетоводни сметки за периода на издаване на посочените фактури. Дружеството не се разчита с Републиканския бюджет. На дружеството е извършена ревизия по ЗДДС за периода от 01.11.2008г. до 28.02.2009г. за резултатите, от която е издаден РА № [ЕГН]/26.04.2011г. за установяване на ДДС за периода от 28.08.2008г. до 28.02.2009г. според РА общият размер на определените задължения на ДДС за внасяне е 1 908 210.60лв. и лихви в размер на 663 690.04 лв. Видно от този акт в същият не са правени констатации относно доставките по процесните издадени на жалбоподателя фактури, поради което няма и фактически установявания в този акт, които с оглед стабилитета му, съдът да зачете и по настоящото делото.

Доставчикът [фирма] е издател на фактури № 94/15.01.2009 г., № 109/27.01.2009 г. и № 134/23.02.2009 г. с общо начислен данък в размер на 7 960,00 лв., отнасящ се за данъчните периоди м.01.2009 г. и м.02.2009 г. Предмет на доставките е дизелово гориво, като за плащането са представени

банкови извлечения. Ревизираното лице е посочило, че транспортът е включен в цената на горивото и е за сметка на доставчика. Представени са документи, издадени на [фирма] от предходен доставчик „М. Ј.“, а именно: инвойс-фактури придружени с транспортен документ, пакинг лист, лабораторен сертификат за качеството и съдържанието на горивото, акцизни декларации съгл. чл. 87, ал. 1 от ЗАДС, разрешения за получаване на конкретно количество акцизни стоки по реда на чл.58а от ЗАДС, видно от които, за място на доставката е отбелязано [населено място], ж.к. „Л. VI“, [улица]/срещу бл. 709/, приложено платежно нареждане видно, е заплатен акциз.

Изпратено е ИПДПОЗЛ с изх.№ К. 2434/02.05.2012год. до [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК] във връзка с издадени от фирмата товарителници /ЧМР/ и фактури за транспортни услуги. От това дружество са поискани описаните в РД писмени документи, които то не представя. Поискани са според РД ЧМР с получател [фирма] за периода 01.03.2009 год. - 30.04.2009 год., с получател [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] за периода 01.10.2009 год. - 30.11.2009 год., с получател [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] за периода 01.12.2009год. - 31.12.2009год., с получател [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] за периода 01.01.2009 год. - 28.02.2009 год. Поискани са по реда на чл.53 от ДОПК и описаните в доклада справки.

Изпратено е ИПДПОЗЛ с изх.№ К. 2435/02.05.2012г. до [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК] във връзка с издадени от фирмата международни товарителници /ЧМР/ и фактури за транспортни услуги. Изискани са заверени копия: на ЧМР с получател [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] за периода 01.11.2008год. - 31.12.2008год. , както и справка за извършеният транспорт с получател [фирма]. Във връзка с горното искане в ТД на НАП С., офис Б., от [фирма] са входирани комплект документи с вх.№ К. 2435#1 / 03.05.2012г., както следва:копие на ф-ра №1450/30.12.2008г. с приложен към нея пътен лист за извършен транспорт, ЧМР от 29.12.2008г., копие на талоните на влекача и цистерната, извършили транспорта, копие на трудов договор на шофьора, копие на лиценз за международен транспорт, оборотна ведомост за м.декември 2008г., инвентарна книга на сметка 205 и сметка 2051, касова книга за 05.01.2009г. - дата на плащане по фактурата, копие на дневен финансов отчет от касов апарат за 05.01.2009г.

С Протокол обр.Кд-73 № 1223987/15.06.2012г. са приобщени факти и обстоятелства установени при извършване на ревизии по ЗДДС на някои от доставчиците на гориво на [фирма], правопреемник на [фирма]. След преглед на подадените справки-декларации по ЗДДС, първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри, хронологични и аналитични записвания по счетоводните сметки, главна книга, оборотни ведомости, търговски и банкови документи и след направен анализ на всички събрани в хода на ревизията доказателства ревизиращите в РД констатира следното:

Ревизираното лице прилага двустранна форма на счетоводно записване, съгласно чл.123 от ЗДДС. Ревизираното лице е организирано и водило текущо счетоводно отчитане в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и счетоводните стандарти и утвърден от ръководството

индивидуален сметкоплан. Формата на счетоводството осигурява синхронизирано хронологично и систематизирано (аналитично и синтетично) счетоводно отчитане. Счетоводните сметки са водени аналитично. Предмет на извършените доставки през ревизираният период са основно извършени транспортни услуги, приходи от наем и продажба на Д. .

Д. кредит за ревизираният период се дължи на покупка на гориво смазочни материали и резервни авточасти за товарни автомобили, плащания по Договори за лизинг №010001232/20.09.2007 г., №010001612/04.09.2008 г. с [фирма] за доставка на Д. - Седлови влекачи „Сеат” , плащания по Договор за лизинг №15647/26.03.2009 г. с [фирма] за автомобил „Пежо Партнер” брой места 6+1.

При така очертаната фактическа обстановка във връзка с извършените насрещни проверки на преките доставчици - ненамиране на адресите за извършване на проверки и непредставянето на доказателства във връзка с доставките - договори, анекси, приемо-предавателни протоколи и други документи, свързани с възлагането и изпълнението на доставките, ревизиращите органи се позовават на липса на възможност за извършване на проверка на относими обстоятелства по фактическото осъществяване на доставките, тяхното осчетоводяване, ангажирането на предходни доставчици както и кадрова и техническа обезпеченост на контрагентите. След извършена проверка в информационните масиви на НАП е установено, че с изключение на [фирма] издадените фактури са отразени в дневника за продажби и СД по ЗДДС за съответния данъчен период. Прието е от ревизиращите в РА, че всички дружества са с прекратени регистрации по ЗДДС по инициатива на данъчен орган и имат задължения към бюджета в особено големи размери. По отношение на данъчното осчетоводяване на фактурите в счетоводствата на доставчиците, същите констатации прави и вещото лице по приетата ССЕ.

С протокол № 1223987 от 15.06.2012 г. са приобщени като доказателства РД № 1000194/02.03.2010 г., издаден на [фирма], РД № 1009059/05.04.2011 г. и РД № 1002444/06.07.2010 г. издадени на [фирма] и РА № [ЕГН]/26.04.2011 г. издаден на [фирма].

След анализ на представените доказателства органът по приходите е достигнал до извода за наличие на противоречия и непълноти при доказването на отделни факти и обстоятелства във връзка с участието на издателите на фактурите във фактическото изпълнение на доставките и е направил заключение, че процесите фактури не документират реални доставки. В подкрепа на този извод е изложил съображения, че от една страна представените доказателства от ревизираното дружество, касаещи преходните доставки към преките доставчици не са заверени и не може да бъде установена тяхната автентичност, а от друга същите не кореспондират и не могат да бъдат обвързани с издадените фактури на ревизираното лице от преките доставчици. Също така липсват каквито и да било документи за приемо-предаване и транспортни дейности, от които да се изясни мястото на съхранение на стоките предвид предмета и обема на преките доставки. В обобщение на горното органите по приходите са установили, че липсват доказателства за наличие на доставка и данъчно събитие по смисъла на

ЗДДС, поради което е отказано право на данъчен кредит по всички издадени фактури от горе изброените доставчици поради неизпълнение на чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69 ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и от същия закон.

Според възражението на дружеството депозирано по чл.117 от ДОПК, в жалбата до съда и по-рано подадената такава против РА, жалбоподателят твърди, че счетоводството на задълженото лице е водено редовно и спорните стоки са получени и заплатени. Сочи, че приемането на горивото в гориво-смазочната /Г./ база на дружеството се установява по показания на електронен брояч на съответното транспортно средство данните, на които се вписват в тетрадка. Последващото зареждане на товарните автомобили също се контролира с електронен брояч на колонката за зареждане, за което се води отчетност. Сделките са извършвани по устни договорки, като водещ мотив е бил цената на горивото. Пояснява, че непредставянето на договори и приемо-предавателни протоколи не е задължително условие съобразно изискванията на ЗДДС и тяхната липса не може да мотивира отказ на данъчен кредит. В тази връзка отбелязва, че обстоятелството послужило, да се откаже правото на приспадане на данъчен кредит е неоткриването на доставчиците на декларираните адреси за кореспонденция и непредставяне от тях на доказателства относно произход на стоката, но правото на данъчен кредит не може да бъде обвързано единствено с поведението на преките или предходни доставчици. Излагат се твърдения, че съобразно практика на С. правото на данъчен кредит не може да бъде повлияно от обстоятелството, че горивото е било част от предходни сделки, включващи измама с ДДС, без ревизираното лице да знае или да има причини да знае за това.

За установяване на релевантните за спора факти, съдът е приел заключение на съдебно-счетоводна експертиза, която не се оспори от страните и се кредитира като вярно и компетентно дадена от вещото лице. Вещото лице е работило по приложените по делото Ревизионен акт № [ЕГН]/23.08.2012 г., издаден от ТД на НАП [населено място] на [фирма]; Ревизионен доклад №1203921/29.06.2012 г., издаден от ТД на НАП [населено място] на [фирма]; Решение № 277/11.02.2013 г. на Дирекция „ОДОП“ [населено място], жалба вх. № 53-00-196/18.02.2013 г. от [фирма]. Представени са на вещото лице заверени копия на документи към данъчната преписка, приложени по делото, документи, предоставени в счетоводството на [фирма], в т.ч.: оригинали на процесните фактури, справки-декларации, дневници за покупки и продажби за процесните периоди, счетоводни записвания на жалбоподателя по процесните сделки, оборотни ведомости и главни книги за процесния период, справка за оповестяване счетоводната политика на [фирма] и счетоводна политика на дружеството за 2008 г. и 2009 г., дневници на синтетични и аналитични сметки за 2008 г. и 2009 г., месечни справки за изписаното гориво по дати и номера на транспортни средства; мемориални ордери със счетоводни операции за изписване на гориво по месеци през 2008 г. и 2009 г., банкови извлечения на жалбоподателя от разплащателна сметка в У. Б. АД, доклад на независим одитор Б. Д. П. за финансовата 2008 г., технически проект и работен проект на Производствена база [фирма] кв. В., подобект Котелна централа - нафтово стопанство, инвентарен опис на Д. на [фирма] - синтетично и аналитично ниво, справки

за заредено и фактически изразходено през 2008 г. и 2009 г. гориво по коли. Договор от 15.12.1998 г. между [фирма] и [фирма] като наемател на гараж и работилница в кв. В., собственост на жалбоподателя, свидетелство за регистрация на фискално устройство №1467 от 23.08.2002 г. на [фирма] и Договори за абонаментно обслужване на ЕКАФП за 2008 г. и 2009 г.

В резултат на извършената проверка на приложените и допълнително представени документи по делото и въз основа на констатациите на вещото лице в ССЕ, съдът намира за установено, че доставчикът [фирма], ЕИК[ЕИК] е издал на [фирма] през процесните фактури в Таблица 1 от констативно-съобразителната част, така както са записани в РА и от приходната администрация.

[фирма] се води на адрес – [населено място], ж-к Л., [жилищен адрес]. На посоченото място ССЕ не откри такава фирма или представител за връзка със счетоводството му. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 16.12.2008 г. и е deregистрирано на 02.03.2010 г. по инициатива на данъчен орган. Оттук експертизата не може да извърши проверка относно счетоводното отразяване на процесните фактури при доставчика, нито отразяването на предходни доставки при него, свързани със спорните такива.

От извършената проверка в информационната система на НАП се установи, че горепосочените фактури са включени в дневниците за продажби, респективно в справки-декларации на [фирма] за съответните данъчни периоди. Това се потвърждава и от ПИНП № 22-44-1113260/1/14.05.2012 г. на ТД на НАП офис Л. на стр. 244-246 по делото.

На стр. 266-274 по делото е приложен РА №[ЕГН]/13.04.2010 г., издаден от ТД на НАП [населено място] на основание чл.119, ал. 3, т.1 от ДОПК и въз основа на извършена ревизия на [фирма]. Р. период обхваща задълженията на дружеството по ЗДДС от 06.12.2008 г. до 31.08.2009 г., т.е. обхваща и процесния период. Констатациите на ревизиращите органи на стр. 3 от посочения РА са: "Начисленият данък върху добавената стойност по всички издадени през ревизирания период 06.12.2008 г. - 31.08.2009 г. от [фирма] фактури е начислен неправомерно и за него не възниква право на приспадане на данъчен кредит за получателите посочени във фактурите." В счетоводството на [фирма] процесните фактури са осчетоводени както следва: за начисленото задължение към доставчик [фирма] и заприхождаването на горивото: по дебита на сметка 302/4 – Горивни материали с данъчната основа по фактурите и по дебита на сметка 4531 – Начислен данък при покупките с ДДС по фактурите, респективно по кредита на сметка 401/1 – Доставчици /аналитично за [фирма]/ с цялата стойност по фактурите; за плащането към доставчика: по дебита на сметка 401/1 – Доставчици, респективно по кредита на сметка 503/1 – Разплащателна сметка в лв. Плащанията по фактурите са извършени по банков път – това е видно от представените банковите извлечения на [фирма] от разплащателна сметка в У. Б. АД, приложени и по делото.

За счетоводните операции по-горе са съставени аналитични хронологични регистри на съответните сметки при дружеството-жалбоподател. Фактурите са описани в дневниците му за покупки през съответните данъчни периоди. При извършената проверка в счетоводството на [фирма] на вещото лице са

представени оригинали на спорните фактури, посочени в Таблица 1. Експертизата констатира, което се споделя от съда, че те съдържат всички необходими реквизити, отговарящи на изискванията на ЗСч и ЗДДС - наименование и пореден десетразряден номер съдържащ само арабски цифри; дата на издаване; наименование, адрес и идентификационен номер по чл. 94, ал. 2 на доставчика, съответно номер за идентификация по чл. 84 от ДОПК на издателя и получателя; предмет и стойностно изражение на стопанската операция; количеството и вида на стоката; датата, на която е възникнало данъчното събитие на доставката, или датата, на която е получено плащането; единичната цена без данъка и данъчната основа на доставката; ставката на данъка; сумата за плащане; имена на получател и издател.

Доставчикът [фирма], ЕИК[ЕИК] е издал на [фирма] през процесните периоди фактури, описани в Таблица 2 заключението и така, както са посочени от приходната администрация в РД и РА по-горе.

[фирма] се води на адрес – [населено място], бул. Княгиня Мария-Л. № 95, ет. 2. На посоченото място ССЕ не откри такава фирма или представител за връзка със счетоводството му. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 28.08.2008 г. и е deregистрирано на 04.03.2010 г. по инициатива на данъчен орган. Оттук експертизата не може да извърши проверка относно счетоводното отразяване на процесните фактури при доставчика, нито отразяването на предходни доставки при него, свързани със спорните такива.

От извършената проверка в информационната система на НАП се установи, че горепосочените фактури са включени в дневниците за продажби, респективно в справки-декларации на [фирма] за съответните данъчни периоди. Това се потвърждава и от ПИНП № 22-44-1113260/17.05.2012 г. на ТД на НАП офис С. на стр. 238-241 по делото.

В счетоводството на [фирма] процесните фактури са осчетоводени както следва: за начисленото задължение към доставчик [фирма] и заприхождаването на горивото: по дебита на сметка 302/4 – Горивни материали с данъчната основа по фактурите и по дебита на сметка 4531 – Начислен данък при покупките с ДДС по фактурите, респективно по кредита на сметка 401/1 – Доставчици /аналитично за [фирма] / с цялата стойност по фактурите; за плащането към доставчика: по дебита на сметка 401/1 – Доставчици, респективно по кредита на сметка 503/1 – Разплащателна сметка в лв. Плащанията по фактурите са извършени по банков път – това е видно от представените банковите извлечения на [фирма] от разплащателна сметка в У. Б. АД, приложени и по делото. За счетоводните операции по-горе са съставени аналитични хронологични регистри на съответните сметки при дружеството-жалбоподател. Фактурите са описани в дневниците му за покупки през съответните данъчни периоди. При извършената проверка в счетоводството на [фирма] бяха представени оригинали на спорните фактури, посочени в Таблица 2. Експертизата констатира, което се приема и от съда като фактическо установяване, че те съдържат всички необходими реквизити, отговарящи на изискванията на ЗСч и ЗДДС - наименование и пореден десетразряден номер съдържащ само арабски цифри; дата на издаване; наименование, адрес и идентификационен номер по чл. 94, ал. 2 на

доставчика, съответно номер за идентификация по чл. 84 от ДОПК на издателя и получателя; предмет и стойностно изражение на стопанската операция; количеството и вида на стоката; датата, на която е възникнало данъчното събитие на доставката, или датата, на която е получено плащането; единичната цена без данъка и данъчната основа на доставката; ставката на данъка; сумата за плащане; имена на получател и издател.

Доставчикът [фирма], ЕИК[ЕИК] е издал на [фирма] през процесните периоди фактури в Таблица 3 от заключението.

[фирма] се води на адрес – [населено място], ж-к Л., [жилищен адрес]. На посоченото място ССЕ не откри такава фирма или представител за връзка със счетоводството му. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 03.06.2009 г. и е дерегистрирано на 12.04.2011 г. по инициатива на данъчен орган. Оттук експертизата не може да извърши проверка относно счетоводното отразяване на процесните фактури при доставчика, нито отразяването на предходни доставки при него, свързани със спорните такива.

От извършената проверка в информационната система на НАП вещото лице е установило, че горепосочените фактури са включени в дневниците за продажби, респективно в справки-декларации на [фирма] за съответните данъчни периоди. Това се потвърждава и от ПИНП № 22-44-1113260/3/14.05.2012 г. на ТД на НАП офис Л. на стр. 235-237 по делото.

На стр. 310-322 по делото е приложен РА № [ЕГН]/10.06.2011 г., издаден от ТД на НАП [населено място] на основание чл.119, ал. 3, т.1 от ДОПК и въз основа на извършена ревизия на [фирма]. Р. период обхваща задълженията на дружеството по ЗДДС от 01.11.2009 г. до 30.09.2010 г., т.е. обхваща и процесния период. Констатациите на ревизиращите органи на стр. 4 от посочения РА са: "Определя начисления данък върху добавената стойност по всички издадени през периода фактури като начислен неправомерно и за него не възниква право на приспадане на данъчен кредит за получателите посочени във фактурите."

В счетоводството на [фирма] процесните фактури са осчетоводени както следва: за начисленото задължение към доставчик [фирма] и заприхождаването на горивото: по дебита на сметка 302/4 – Горивни материали с данъчната основа по фактурите и по дебита на сметка 4531 – Начислен данък при покупките с ДДС по фактурите, респективно по кредита на сметка 401/1 – Доставчици /аналитично за [фирма] / с цялата стойност по фактурите; за плащането към доставчика: по дебита на сметка 401/1 – Доставчици, респективно по кредита на сметка 503/1 – Разплащателна сметка в лв. Плащанията по фактурите са извършени по банков път – това е видно от представените банковите извлечения на [фирма] от разплащателна сметка в У. Б. АД, приложени и по делото. За счетоводните операции по-горе са съставени аналитични хронологични регистри на съответните сметки при дружеството-жалбоподател. Фактурите са описани в дневниците му за покупки през съответните данъчни периоди. При извършената проверка в счетоводството на [фирма] бяха представени оригинали на спорните фактури, посочени в Таблица 3. Съдът следователно приема за установено, че те съдържат всички необходими реквизити, отговарящи на изискванията на ЗСч и ЗДДС - наименование и пореден десетразряден номер съдържащ само

арабски цифри; дата на издаване; наименование, адрес и идентификационен номер по чл. 94, ал. 2 на доставчика, съответно номер за идентификация по чл. 84 от ДОПК на издателя и получателя; предмет и стойностно изражение на стопанската операция; количеството и вида на стоката; датата, на която е възникнало данъчното събитие на доставката, или датата, на която е получено плащането; единичната цена без данъка и данъчната основа на доставката; ставката на данъка; сумата за плащане; имена на получател и издател.

Доставчикът [фирма], ЕИК[ЕИК] е издал на [фирма] през процесните периоди фактури, в Таблица 4. [фирма] се води на адрес – [населено място], [улица]. На посоченото място ССЕ не откри такава фирма или представител за връзка със счетоводството му. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 29.01.2009 г. и е deregистрирано на 09.03.2011 г. по инициатива на данъчен орган. Оттук експертизата не може да извърши проверка относно счетоводното отразяване на процесните фактури при доставчика, нито отразяването на предходни доставки при него, свързани със спорните такива.

От извършената проверка в информационната система на НАП се установи, че горепосочената фактура е включена в дневника за продажби, респективно в справка-декларация на [фирма] за съответния данъчен период.

В счетоводството на [фирма] процесната фактура е осчетоводена както следва: за начисленото задължение към доставчик [фирма] и заприхождаването на горивото: по дебита на сметка 302/4 – Горивни материали с данъчната основа по фактурите и по дебита на сметка 4531 – Начислен данък при покупките с ДДС по фактурата, респективно по кредита на сметка 401/1 – Доставчици /аналитично за [фирма] / с цялата стойност на фактурата; за плащането към доставчика: по дебита на сметка 401/1 – Доставчици, респективно по кредита на сметка 503/1 – Разплащателна сметка в лв. Плащането на фактурата е извършено по банков път – това е видно от представените банковите извлечения на [фирма] от разплащателна сметка в У. Б. АД, приложени и по делото.

За счетоводните операции по-горе са съставени аналитични хронологични регистри на съответните сметки при дружеството-жалбоподател. Фактурите са описани в дневниците му за покупки през съответните данъчни периоди. При извършената проверка в счетоводството на [фирма] беше представен оригинал на спорната фактура, посочена в Таблица 4. Експертизата констатира, че тя съдържа всички необходими реквизити, отговарящи на изискванията на ЗСч и ЗДДС - наименование и пореден десетразряден номер съдържащ само арабски цифри; дата на издаване; наименование, адрес и идентификационен номер по чл. 94, ал. 2 на доставчика, съответно номер за идентификация по чл. 84 от ДОПК на издателя и получателя; предмет и стойностно изражение на стопанската операция; количеството и вида на стоката; датата, на която е възникнало данъчното събитие на доставката, или датата, на която е получено плащането; единичната цена без данъка и данъчната основа на доставката; ставката на данъка; сумата за плащане; имена на получател и издател.

Доставчикът [фирма], ЕИК[ЕИК] е издал на [фирма] през процесните

периоди фактури в Таблица 5.

[фирма] се води на адрес – [населено място], бул. Княгиня Мария-Л. № 95, ет. 2. На посоченото място ССЕ не откри такава фирма или представител за връзка със счетоводството му. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 18.12.2007 г. и е deregистрирано на 17.07.2009 г. по инициатива на данъчен орган. Оттук експертизата не може да извърши проверка относно счетоводното отразяване на процесните фактури при доставчика, нито отразяването на предходни доставки при него, свързани със спорните такива.

От извършената проверка в информационната система на НАП се установи, че горепосочените фактури са включени в дневниците за продажби, респективно в справки-декларации на [фирма] за съответните данъчни периоди. Това се потвърждава и от ПИНП № 22-44-1113260-05/14.05.2012 г. на ТД на НАП офис С. на стр. 242-243 по делото.

На стр. 368-447 по делото е приложен РА № 20001106210/07.10.2011 г., издаден от ТД на НАП [населено място] на основание чл.119, ал. 3, т.1 от ДОПК и въз основа на извършена ревизия на [фирма]. Р. период обхваща задълженията на дружеството по ЗДДС от 18.12.2007 г. до 31.08.2008 г., т.е. не обхваща процесния период. В счетоводството на [фирма] процесните фактури са осчетоводени както следва: за начисленото задължение към доставчик [фирма] и заприхождаването на горивото: по дебита на сметка 302/4 – Горивни материали с данъчната основа по фактурите и по дебита на сметка 4531 – Начислен данък при покупките с ДДС по фактурите, респективно по кредита на сметка 401/1 – Доставчици /аналитично за [фирма]/ с цялата стойност по фактурите; за плащането към доставчика: по дебита на сметка 401/1 – Доставчици, респективно по кредита на сметка 503/1 – Разплащателна сметка в лв. Плащанията по фактурите са извършени по банков път – това е видно от представените банковите извлечения на [фирма] от разплащателна сметка в У. Б. АД, приложени и по делото.

За счетоводните операции по-горе са съставени аналитични хронологични регистри на съответните сметки при дружеството-жалбоподател. Фактурите са описани в дневниците му за покупки през съответните данъчни периоди. При извършената проверка в счетоводството на [фирма] бяха представени оригинали на спорните фактури, посочени в Таблица 5. Експертизата констатира, че те съдържат всички необходими реквизити, отговарящи на изискванията на ЗСч и ЗДДС - наименование и пореден десетразряден номер съдържащ само арабски цифри; дата на издаване; наименование, адрес и идентификационен номер по чл. 94, ал. 2 на доставчика, съответно номер за идентификация по чл. 84 от ДОПК на издателя и получателя; предмет и стойностно изражение на стопанската операция; количеството и вида на стоката; датата, на която е възникнало данъчното събитие на доставката, или датата, на която е получено плащането; единичната цена без данъка и данъчната основа на доставката; ставката на данъка; сумата за плащане; имена на получател и издател.

Доставчикът [фирма], ЕИК[ЕИК] е издал на [фирма] през процесните периоди фактури, в Таблица 6.

[фирма] се води на адрес – [населено място], бул. Княгиня Мария-Л. № 95, ет. 2. На посоченото място ССЕ не откри такава фирма или представител за

връзка със счетоводството му. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 28.08.2008 г. и е deregистрирано на 28.10.2009 г. по инициатива на данъчен орган. Оттук експертизата не може да извърши проверка относно счетоводното отразяване на процесните фактури при доставчика, нито отразяването на предходни доставки при него, свързани със спорните такива. От извършената проверка в информационната система на НАП се установи, че горепосочените фактури са включени в дневниците за продажби, респективно в справки-декларации на [фирма] за съответните данъчни периоди. Това се потвърждава и от ПИНП № 22-44-1113260-6/14.05.2012 г. на ТД на НАП офис С. на стр. 232-234 по делото.

На стр. 223-226 по делото е приложен РА № [ЕГН]/26.04.2011 г., издаден от ТД на НАП [населено място] на основание чл.119, ал. 3, т.1 от ДОПК и въз основа на извършена ревизия на [фирма]. Р. период обхваща задълженията на дружеството по ЗДДС от 28.08.2008 г. до 28.02.2009 г., т.е. обхваща и процесния период. Констатациите на ревизиращите органи на стр. 4 от посочения РА са: [фирма] не е извършило реално доставките, които е фактурирало през ревизирания период.”

В счетоводството на [фирма] процесните фактури са осчетоводени както следва: за начисленото задължение към доставчик [фирма] и заприхождаването на горивото: по дебита на сметка 302/4 – Горивни материали с данъчната основа по фактурите и по дебита на сметка 4531 – Начислен данък при покупките с ДДС по фактурите, респективно по кредита на сметка 401/1 – Доставчици /аналитично за [фирма]/ с цялата стойност по фактурите; за плащането към доставчика: по дебита на сметка 401/1 – Доставчици, респективно по кредита на сметка 503/1 – Разплащателна сметка в лв. Плащанията по фактурите са извършени по банков път – това е видно от представените банковите извлечения на [фирма] от разплащателна сметка в У. Б. АД, приложени и по делото. За счетоводните операции по-горе са съставени аналитични хронологични регистри на съответните сметки при дружеството-жалбоподател. Фактурите са описани в дневниците му за покупки през съответните данъчни периоди. При извършената проверка в счетоводството на [фирма] бяха представени оригинали на спорните фактури, посочени в Таблица 6. Експертизата констатира, че те съдържат всички необходими реквизити, отговарящи на изискванията на ЗСч и ЗДДС - наименование и пореден десетразряден номер съдържащ само арабски цифри; дата на издаване; наименование, адрес и идентификационен номер по чл. 94, ал. 2 на доставчика, съответно номер за идентификация по чл. 84 от ДОПК на издателя и получателя; предмет и стойностно изражение на стопанската операция; количеството и вида на стоката; датата, на която е възникнало данъчното събитие на доставката, или датата, на която е получено плащането; единичната цена без данъка и данъчната основа на доставката; ставката на данъка; сумата за плащане; имена на получател и издател.

Въз основа на заключението на ССЕ, което в тази си част кореспондира с фактическите установявания в РД и РА, съдът приема, че предметът на дейност на [фирма] е международен товарен автомобилен транспорт. Осъществява се със собствени превозни средства. Това се потвърждава и от

представения на вещото лице Инвентаризационен опис на Д., в т.ч. аналитично за сметка 205/1 - Транспортни средства, в който подробно са описани товарните автомобили /повечето с марка "Мерцедес" - нови/, които дружеството притежава. В този смисъл горивото, предмет на процесните сделки, се използва за основната дейност на фирмата. Жалбоподателят притежава и специализиран лиценз за превоз на товари 0 3560, валиден за периода на ревизията. Експертизата е установила с оглед предмета на икономическа дейност на дружеството жалбоподател, че в базата на [фирма] в кв. В., бивш стопански двор на ТКЗС се намира цистерна-резервоар, в която се доставя дизеловото гориво, необходимо след това за зареждане на товарните автомобили. Беше представен Технически проект и работен проект на Производствена база [фирма] кв. В., подобект Котелна централа - нафтово стопанство от март месец 1993 г., в количествената сметка на който е записано, че има резервоар стоманен цилиндричен хоризонтален с бомбирани дъна за нафта с обем - 32 куб.м. и с размери 2540 мм.- 6600 мм. и тегло 2800 кг. Впоследствие в него се съхранява дизелово гориво. На място в база има също и бензиноколонка, която беше показана на ССЕ, с работещи уреди за отчитане на количеството гориво, зареждано в товарните автомобили. На същата бензиноколонка има поставен тефтер, в който ежедневно се записва източването на гориво от шофьорите с техните имена, рег. номера на автомобилите, начален брояч, краен брояч и количество заредено гориво в литри.

Отделно от това управителят на дружеството води вътрешнофирмен дневник, в който също ежедневно се описва зареждането на автомобилите с гориво, т.е. разхода му. Оттук експертизата е заключила, което също се възприема от съда, че се води строг ежедневен контрол на разхода на гориво, който се явява основен за дейността на жалбоподателя. В дружеството се отчита среден разход гориво на 100 км. в размер на 32,6 литра. Установи се от приетото и неоспорено заключение по ССЕ, че горивото предмет на процесните доставки е използвано изцяло за основната дейност на [фирма] и не е било препродавано в последствие. Това е видно от счетоводната отчетност на дружеството, която е подчинена на спазването на изискванията на ЗСч по отношение на отразяване на стопанските операции съобразно първичните, вторичните счетоводни документи и хронологичното им записване. Съставени са оборотни ведомости и главни книги за процесния период. Фирмата представи счетоводната си политика за 2008 г. и 2009 г. и одиторски доклад на независим одитор за 2008 г., от които е видно, че работи съгласно Н., ЗСч и неговите основни принципи за осъществяване на счетоводството при статут на активно действащо предприятие.

В заключението си вещото лице стига до извод, че общото количество на горивото по спорните доставки е в размер на 187226 л., в т.ч.: от [фирма] - 83132 л., от [фирма] - 24394 л., от [фирма] - 21700 л., от „ГК П. 2008” - 7000 л., от [фирма] - 20000 л., от [фирма] - 31000 л. Отделно от това са извършени зареждания от Ш. /предимно извън страната с кредитни карти-Ш. - видно от отчетите на шофьорите/през ревизирия период в размер на 14084 л. дизел. От представените счетоводни справки и записи за процесния период се установи, че изразходваното гориво е в размер на 198966 л., в т.ч.: през

2008 г. /м.12/ - 18142 л. и през 2009 г. /м.01 - м. 12/ - 180824 л.

Следователно изразходваното гориво през процесния период от [фирма] представлява 98.84 % от заприхodenото такова през същия период, в т. число от спорните доставки плюс тези от Ш..

Съдът с оглед заключението на вещото лице и представените по делото писмени доказателства обсъдени поотделно и в своята съвкупност, цитирани по-горе като такива използвани за нуждите на експертизата, приема за установено от фактическа страна, че получените фактури от спорните доставчици [фирма], [фирма], [фирма], „ГК П. 2008“, [фирма], [фирма] отговарят на изискванията на ЗСч и ЗДДС - видно от представените оригинали в счетоводството на [фирма]. Счетоводството на жалбоподателя е водено редовно в хронологичен ред и записвания, съгласно изискванията на ЗСч и националните стандарти и съобразно приложената система за оперативно и счетоводно отчитане. Процесните фактури са издадени в съответствие с чл.114 от ЗДДС, същите са били включени в справки-декларации за съответния период, последното се доказва и то протоколите за насрещни проверки на доставчиците. От последните е видно изписването на отделен ред на ДДС, въз основа на което е отразен и поискан данъчен кредит по тях. В дружеството се отчита среден разход на гориво на 100 км. в размер на 32,6 литра. Горивото предмет на процесните доставки е използвано изцяло за основната дейност на [фирма] и не е било препродавано в последствие. Това е видно от счетоводната отчетност на дружеството, която е подчинена на спазването на изискванията на ЗСч по отношение на отразяване на стопанските операции съобразно първичните, вторичните счетоводни документи и хронологичното им записване. От представеното по-горе се установява, че съществува реална възможност за фактическо предаване на гориво в цистерната на [фирма]. Цистерната е налична и е оборудвана с уреди за измерване на горивото. Дружеството притежава складова база за горивото.

На въпроса дали горивото е транспортирано със специализирани транспортни средства, снабдени с уреди за измерване на количествата, вещото лице не е отговорило, тъй като не е присъствало на място при зареждането. Но съгласно дневниците на дружеството за доставки на гориво, такива са били извършвани редовно.

Правилно е водена синтетичната и аналитична счетоводна отчетност на дружеството. Въпреки, че спорните доставчици не се откриха, от проверката в информационните масиви на НАП се установи, че издадените фактури към [фирма] са включени в дневниците им за продажби, респективно в справките-декларации за ДДС за съответните данъчни периоди.

ССЕ счита, че от счетоводните документи на ревизирувания субект може да се установи прехвърлянето на право на собственост върху стоките /горивото/ на процесните дати, посочени във фактурите от доставчиците. Следва да се приеме за установено въз основа на изчисленията на вещото лице и, че общото количество на горивото по спорните доставки е в размер на 187226 л. Отделно от това са извършени зареждания от Ш. през ревизирувания период в размер на 14084 л. дизел. От представените счетоводни справки и записи за процесния период се установи, че изразходваното гориво е в размер на

198966 л./в периода от 01.12.2008 г. до 31.12.2009 г./ Следователно изразходваното гориво през ревизирия период от [фирма] представлява 98.84 % от заприходеното такова през същия период, в т. ч. от спорните доставки плюс тези от Ш..

В съдебно заседание на 10.12.2013г. вещото лице посочи и, че след необходимите справки при жалбоподателя, е установило, че за процесния период при жалбоподателя не е имало други такива големи доставчици на горива, а процесните доставки представляват 98 % от доставките на гориво въобще т.е. би следвало да се направи извод, че без тези доставки той не е могъл да извършва последващи доставки свързани с неговата икономическа дейност. Относно тези констатации на вещото лице съдът приема, че същите са само индиция, че процесните доставчици са доставили посоченото количество гориво в издадените от тях фактури, което фактически установяване съдът ще обсъди по-долу в съвкупност с приетите по делото доказателства.

В същото съдебно заседание съдът е приел представени от жалбоподателя писмени доказателства.

Процесуалният представител на ответната страна оспори в хода на делото депозирания от задълженото дружество стокосен поток, с твърдения, че той не е доказателство, което да установява в съвкупност с другите доказателства по делото реалност на доставката на гориво. Доколкото обаче вещото лице установи движението на стоките в счетоводството на жалбоподателя, т.с. верността на счетоводните записвания относно процесните фактури, същият следва да се кредитира като доказателство за тяхната правилност.

С определение от открито съдебно заседание от 10.12.2013г., съдът е указал на жалбоподателя да представи превод за съда и страната на следните писмени доказателства: декларация за съответствие на качество на горива №170/19.05.2009 г., лабораторно изследване, сертификат за лабораторно изследване под №9 на английски, акцизен данъчен документ под №11 депозиран от днес, декларация за съответствие на качество на течните горива от 21.07.2009 г., копие на акцизен данък документ №15, декларация за съответствие на течни горива №457/29.07.2009 г., лабораторен сертификат от 15.07.2009 г. на английски език, фактура оригинал от 27.08.2009 г., копие на акцизен данък документ №19, копие на лабораторно изследване №1512/15.07.2009 г. на английски език. декларация за съответствие на качество на течни горива от 25.08.2009 г.

Жалбоподателят чрез своя процесуален представител е заявил пред съда и моли същият да ги изключи от доказателствата по делото и няма да се ползва от тях.

С оглед на стореното от страната процесуално изявление съдът намира, че не следва да обсъжда описаните по-горе писмени доказателства представени от жалбоподателя в съдебно заседание на 10.12.2013г.

В съдебно заседание проведено на 10.12.2013г. съдът е събрал и гласни доказателства относно релевантните и твърдяни от жалбоподателя факти. Разпитал е свидетелката Б. П. И., посочена от жалбоподателя.

Досежно разпита на свидетелката е възразено от страна на ответника с твърдения, че по делото жалбоподателят не е ангажирал доказателства

относно това, че доставчикът има склад и притежава специализиран транспорт при положение, че според твърденията на ревизираното дружество, транспортът на горивото е за сметка на доставчика. Възраженията са основателни, тъй като по делото има писмени обяснения предоставени по реда на чл.56 от ДОПК, според които транспортът на горивото до жалбоподателя, е за сметка на доставчика.

От показанията на свидетелката И., се установява, че същата е служител на [фирма] от 2004г. и заема длъжност „счетоводител“. В съдебно заседание е пояснила, че управителят на [фирма] проявявал интерес за цените на горивото предлагано от различни фирми. Процените фирми доставяли гориво на дружеството франко тяхната цистерна резервоар. Цистерните, с които било доставяно горивото били снабдени с брояч. Свидетелката е описала механизма на доставката, като е посочила, че жалбоподателят отчитал брояча, дали се засича с доставеното количество, след което го сравнявали с фактурираното количество и извършвали разплащането. Свидетелката е уточнила, че нямали задължение да записват номерата на цистерните и не го правили. Според нея имало и фиш, който показвал количеството гориво при температура от 15 градуса. Това било така защото, поначало всяка доставка на гориво се приравнява при такава направена при 15 градуса. Този фиш излизал от цистерната на доставчика, но не били приложени, тъй като доставките се следяли от специално натоварено за това лице монтьор, служител на „Х. транспорт“. За нуждите на експертизата, свидетелката в качеството си на счетоводител представила и копие на тетрадката, където се завеждало количеството гориво, което е доставено. При последващите доставки /след датите на ревизирания период/ шофорите на жалбоподателя записвали регистрационен номер на колата и на влекача, които зареждали. Свидетелката изтъква, че дружеството не е искало допълнителни документи относно процесните доставки, тъй като за тях било достатъчно горивото да отговаря на качеството за колите, които имали а те били марка „Мерцедес“. Свидетелката има и лични впечатления от доставките, защото била виждала колите на доставчиците като идват. Същата се е уверила, че отделните доставчици доставяли гориво точно за тяхната фирма, тъй като лицето, което било на цистерната й носело фишове, които се издавали от цистерните на доставчиците. Твърди, без да е сигурна, че имало подпис на шофьора, който предавал горивото. Свидетелката заявява и, че не получавали товарителници, за разлика от сегашните доставки. Тогава предавали само подписана фактура на базата на отчетеното количество. Фактурата се съставяла в деня, в който се доставяло горивото или на другия ден Плащали горивото по банков път.

Страните с оглед наличните по делото ревизионни актове на дружествата доставчици изрично са заявили в същото съдебно заседание, че не оспорват обстоятелството, че ревизионните актове на същите, са влезли в сила.

От права страна, съдът намира следното:

Общият принцип за териториалната компетентност относно актовете, издавани по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, а именно актовете, издавани от орган по приходите, съответно публичен изпълнител, е въведен с разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от ДОПК, която гласи, че

актовете по този кодекс се издават от орган по приходите от компетентната териториална дирекция. С нормата на чл. 8 от ДОПК е дадена подробна уредба на компетентните териториални дирекции относно производствата по кодекса в зависимост от субектите, от чието име или срещу които е образувано административното производство.

Според чл. 112, ал. 2 от ДОПК ревизия може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Следователно първата преценка досежно компетентността следва да бъде направена относно това кой териториален директор е компетентен да определи съответно кой орган по приходите следва да възложи ревизия.

В конкретния случай компетентната териториална дирекция се определя по правилата на чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК - това е тази дирекция, в чийто териториален обхват се намира седалището на дружеството.

Установява се от обсъдените в настоящото изложение заповеди, че същият е издаден от местно компетентен за това орган, в кръга на служебните му по ДОПК и заповедта за възлагане, задължения.

По делото няма спор, а това се установи от представената от ответника административна преписка по издадения РА, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС, вкл. и за периода на ревизията, който има право след извършена облагаема доставка, да му бъде приспаднал данъчен кредит, тъй като извършва независима икономическа дейност на територията на Б., без значение от целите и резултатите от тази дейност. По делото няма спор и, че процесното количество гориво фактурирано в спорните фактури, е послужило за извършване на последващи сделки на жалбоподателя, свързани с неговата икономическа дейност.

Съдът като прецени събраните по делото писмени, гласни доказателства и заключението на приетата от съда и неоспорена съдебно-счетоводна експертиза, поотделно и в своята съвкупност, намира за установено следното: Предмет на доставка по спорните фактури издадени от доставчиците на жалбоподателя, е дизелово гориво. Периодът на ревизията е от м.12.2008г. до м.12.2009г. вкл.

Въз основа на заключението на ССЕ, изготвено на база на описаните по-горе писмени документи и доказателства по делото, изявление в съдебно заседание на 10.12.2013г., съдът намира за установено, че по счетоводни данни, на ревизирувания субект е прехвърлено на право на собственост върху стоките /горивото/ на процесните дати, посочени във фактурите от доставчиците. В съдебно заседание на 10.12.2013г. процесуалният представител на ответника заяви, че не оспорва последващата реализация за облагаеми доставки на процесните количества гориво, посочени като такива във фактурите, в които не е признато право на приспадане на отразения в тях данъчен кредит по отношение на жалбоподателя. Последното обстоятелство не доказва главно и пълно с оглед указаната от съда доказателствена тежест на жалбоподателя, фактическия състав, въз основа на който възниква материалното субективно право на жалбоподателя да му се признае данъчен кредит. Това е само косвено доказателство, което следва да се цени заедно с всички други доказателства събрани в хода на съдебното производство.

В този смисъл спорно е по делото дали доставчиците на задълженото лице са доставили горивото отразено в тези фактури в посоченото количество и дали е налице доставка на стоки по смисъла на чл.6, ал.1 от ЗДДС, ред ДВ, бр. ДВ. бр.[113](#) от 28 Декември 2007г., изм. ДВ. бр.[106](#) от 12 Декември 2008г., изм. ДВ. бр.[12](#) от 13 Февруари 2009г., изм. ДВ. бр.[23](#) от 27 Март 2009г., изм. ДВ. бр.[74](#) от 15 Септември 2009г., изм. ДВ. бр.[95](#) от 1 Декември 2009г.

За да докаже своето материално субективно право свързано с прехвърляне правото на собственост върху родово определени вещи, в случая на дизелово гориво жалбоподателя следваше да установи, че фактурите на първо място са издадени от доставчиците фактури.

Относно представените първични счетоводни документи, каквито безспорно са фактурите и по смисъла на Закона за счетоводството, се установи от заключението на вещото лице по приетата от съда и страните ССЕ, че счетоводството на жалбоподателя е водено редовно в хронологичен ред и записвания, съгласно изискванията на ЗСч и националните стандарти и съобразно приложената система за оперативно и счетоводно отчитане, фактурите са вписани и в дневниците за продажби на фирмите доставчици.

Съдът обаче в конкретния случай намира, че според константната съдебна практика на Върховния административен съд, произнесъл се по сходни казуси в мотивите на своите решения, наличието на фактури и/или договори,/ които в случая са обективирани именно в тези фактури/ доказва само възникването на облигационни взаимоотношения между страните по сделката, но не доказват реалното извършване на съответната доставка, т .с., че действително купувачът е получил стоката, която като родово определена вещь следва да бъде индивидуализирана с определени белези, които в случая не се съдържат във фактурите или да се индивидуализира именно с нейното предаване. Затова в тежест на получателя е да докаже всички положителни предпоставки, които трябва да са налице в тяхната кумулативност, за да възникне и материалното право на приспадане на данъчен кредит - арг. от чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 ЗДДС.

Горният извод на съда се потвърждава и от разясненията дадени в Решение на С. по съединени дела С - 80/2011 г. и С -142/2011 г. В практиката си Съдът приема, че реалността на доставката е от значение за правото на данъчен кредит и в този смисъл са и относимите за това разпоредби на чл. 14, § 1 и чл. 24, § 1 във връзка с чл. 167 и чл. 168 от Директива 2006/112/ЕО, поради което издаването само на фактура и посочването на отделен ред в нея на данъка не е достатъчно, за да възникне за получателя правото на данъчен кредит.

Следващото доказателство, на което се позовава жалбоподателят е изводът на вещото лице и изчисленията, които е направило, че общото количество на горивото по спорните доставки е в размер на 187226 л. Отделно от това са извършени зареждания от Ш. през ревизирия период в размер на 14084 л. дизел. От представените счетоводни справки и записи за процесния период се установява от него, което се възприема от съда, че изразходваното гориво е в размер на 198966 л./в периода от 01.12.2008 г. до 31.12.2009 г./ Следователно изразходваното гориво през ревизирия период от [фирма] представлява 98.84 % от заприходеното такова през същия период, в т. ч. от спорните доставки плюс тези от Ш.. В случая съдът приема независимо, че вещото лице

установи, че доставчиците на жалбоподателя фактически са разполагали със съответното количество гориво, то от доказателствата по делото не може да се направи безпротиворечив извод, че тези фирми към момента на издаване на спорните фактури са доставили на задълженото дружество количествата гориво упоменати във всяка една от спорните фактури.

Съдът намира в този смисъл, че страната не представи убедителни писмени доказателства, за обстоятелството, че спорните доставки са извършени от фирмите доставчици на жалбоподателя, вкл. не се представиха доказателства, че доставчиците са изписали съответния вид и количество гориво във връзка с всяка една фактура. Това е така, защото както заяви разпитаната по делото свидетелка, обичайно е било между съконтрагентите да се издават фишове с подпис на шофьора на цистерната на доставчика относно доставяното количество гориво, което като такова се засичало и от нарочно определено лице от дружеството жалбоподател. Обстоятелството, че същите не се съхраняват от задълженото дружество не ги извинява с оглед водената от тях търговска дейност, нито се преодолява с обичайната между страните търговска практика между [фирма] и отделните доставчици, за която се установи, че е била свързана и с издаване на писмени документи относно отчетност на доставяното, получавано и фактурирано количество гориво именно от тези фирми.

Безспорно е, че жалбоподателят е заплащал продажната цена на горивото, в случая по банков път. Това правно действие от страна на задълженото дружество е търговски оправдано с оглед на обстоятелството, че така се явява изправна страна по договора за доставка на гориво, но не е елемент от фактическия състав на прехвърляне правото на собственост върху родово определената вещ.

Материалните предпоставки за признаване правото на данъчен кредит следва да се преценят в зависимост от наличието на доставка на стоки по смисъла на чл.6 от ЗДДС.

Според чл. 6, ал.1 от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката.

Съгласно цитираната норма, доставка на стоки е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. По силата на чл. 25, ал.2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена. Същото може да се види и от разпоредбите на Директива 2006/112/ЕС, в която съгласно чл.14 §1 доставка на стоки означава прехвърлянето на правото на разпореждане с материално имущество като собственик.

От значение в случая за правилното прилагане на закона е да се отговори на въпроса към кой момент възниква правото на приспадане на данъчен кредит. Съгласно чл. 68, ал. 2 ЗДДС това право възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Данъкът/ДДС/ става изискуем, когато настъпва данъчното събитие, което по смисъла на чл. 25, ал. 1 и чл. 6, ал. 1 ЗДДС в случая е доставка на стока.

В този смисъл константна е практиката на С., че правото на данъчнозадължените лица да приспаднат от ДДС, на който са лица платци,

дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело Mahagibben и Dövid, C-80/11 и C-142/11, все още непубликувано в Сборника, точка 37 и цитираната съдебна практика). В тази връзка Съдът неведнъж е подчертавал, че предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. По-конкретно това право се упражнява незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. Решение от 21 март 2000 г. по дело G. и др., C-110/98—C-147/98, R., стр. I-1577, точка 43, Решение от 15 декември 2005 г. по дело С. Р., C-63/04, R., стр. I-11087, точка 50, Решение от 6 юли 2006 г. по дело K. и R. R., C-439/04 и C-440/04, R., стр. I-6161, точка 47 и Решение по дело Mahagibben и Dövid, посочено по-горе, точка 38).

В случая съдът допълнително приема, че само по себе си неоткриването на доставчиците на жалбоподателя на посочените от тях адреси и по чл.8 от ДОПК, както и непредставяне на поисканите от тях доказателства в хода на ревизията, не може да е основание да се откаже правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури.

В този смисъл са и издадените указания от изпълнителния директор на НАП с изх. № 91-00-321/08.11.2007 г. относно Уеднаквяване на практиката на органите по приходите при извършване на действия по връчване на документи в хода на административното производство.

Тези указания са задължителни за органите по приходите предвид обстоятелството, че са издадени на основание чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗНАП. Съгласно тях, при извършване на насрещни проверки и връчване на искания за представяне на документи по реда на чл. 32 ДОПК и тяхното неизпълнение в дадения срок са безпредметни и сами по себе си не могат да водят до изводи във вреда на ревизираното лице. Също така твърди, че според тези указания, ако при искане на информация от трети лица /насрещни проверки/ третото лице не е намерено на адреса за кореспонденция и органът по приходите прецени, че не е необходимо по-нататъшно търсене на лицето на други известни на администрацията адреси, връчването на искания за представяне на документи по реда на чл. 32 от ДОПК и тяхното неизпълнение в дадения срок са безпредметни и сами по себе си не могат да водят до изводи във вреда на ревизираното лице.

Обстоятелството, че доставчиците не са намерени на посочените адреси нито по време на ревизията, нето по-късно от вещото лице, не може да постави в по-неблагоприятно положение получателя на фактурите, тъй като той не е в състояние да извършва контрол върху тях относно документирането на стопанските операции в счетоводствата им.

Жалбоподателят трябва обаче да докаже, че е придобил правото на собственост върху спорното количество гориво именно от доставчици, издали процесните фактури.

В конкретния случай, доколкото се касае за прехвърлянето на собствеността върху родово определени вещи, съгласно чл. 24, ал. 2, предл.2 от Закона за задълженията и договорите, собствеността се прехвърля, щом вещите бъдат

определени по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени. При покупко-продажбите на родово определени вещи, вещите се индивидуализират по общи и специфични белези при предаването им от продавача на купувача, т.е. чрез фактическото действие на предаването, за каквото не са представени годни доказателства. Затова главният факт за доказване на изпълнението на доставката е фактическото предаване на горивото на съответното за това място и технически средства. В случая не са представени обичайните документи, съпътстващи изпълнението на тези доставки между [фирма] и отделните доставчици/ на гориво между търговци на едро. По-конкретно не се представиха от жалбоподателя експедиционни бележки, приемо-предавателни протоколи и доказателства за транспорт, фишове, съставяни обичайно от доставчиците според показанията на разпитания по делото свидетел-счетоводителя на [фирма], от които да е видно къде и от кого е извършено предаването респективно транспортирането им от съответната база за съхранение на горива до помещение на получателя. Доколкото са изложени твърдения, че транспортирането на процесното гориво е въведено като задължение на доставчиците /обяснения на задълженото лице по чл.56 от ДОПК, а така и изявление на проц. представител на жалбоподателя в съдебно заседание на 10.12.2013г./, следва, че приемо-предаването на същото се осъществява в момента на получаване на горивото в цистерна на жалбоподателя.

В конкретния случай съдът приема, че именно този момент е останал неизяснен от жалбоподателя предвид липсата на писмени доказателства за това. В този смисъл съдът не кредитира показанията на разпитания по делото свидетел именно за установяване на обстоятелството, че процесните доставчици са извършили доставките на гориво. За да достигне до този извод съдът се позовава на безспорния факт, че свидетелката е служител-счетоводител на [фирма] и е възможна нейната заинтересованост с оглед изхода на делото.

В жалбата до съда дружеството се позовава на търговския обичай, за да обоснове липсата на издадени и съпътстващи търговската покупко-продажба на гориво, осъществена с процесните за жалбоподателя доставчици.

Действително няма спор, че съгласно чл. 321 ТЗ по искане на купувача, продавачът е задължен да издаде фактура за стоката, а по съгласие на страните - и други документи. Свидетелката посочена от жалбоподателя, която е счетоводител на дружеството и свидетелства за лично възприети факти, релевантни за правния спор, в съдебно заседание на 10.12.2013г. заяви, че такива допълнителни документи са били издавани, но те не се съхраняват от жалбоподателя, които ги е получавал. Затова в случая съдът намира, че страните по сделките за покупко-продажба на гориво, са постигнали такова съгласие за издаване на други документи, с които според показанията на свидетелката/в тази част се кредитират, доколкото сочат на неизгоден за жалбоподателя факт-задължение за съставяне на писмени документи или наричани още фишове/ се доказвало какво количество всеки доставчик е доставял на задълженото лице и които не се приложиха от страната по делото.

При горните констатации съдът приема, че жалбоподателят не доказва главно

и пълно по смисъла и на чл.154, ал.1 от ГПК с оглед доказателствената тежест в процеса, реалното получаване на процесното гориво от страна на доставчиците.

Този извод на съда не се опровергава и от обстоятелството, че по принцип счетоводно отношенията между тези доставчици и жалбоподателя, сочат на трайна търговска практика, в която съдоговорителите са изпълнявали своите задължения, а именно доставяно е количество гориво, срещу което насрещната престация от страна на жалбоподателя, е било заплащане на стоката. Но ако за търговската продажба по чл. 327, ал. 1 ТЗ, е важно купувачът да изпълни задължението си да заплати цената при предаване на стоката, за да е изправна страна по договора, то за целите на признаване на субективното право на приспадане на данъчен кредит при доставка на стоката, е значимо и релевантно купувачът, който е начислил и заплатил ДДС, да докаже, че стоката му е предадена реално, за да настъпи вещно-транслативния ефект за продажбата на родово определена вещ.

Допълнително следва да се отчете, че в хода на делото, а и по-рано в ревизионното производство жалбоподателят не е представил доказателства за транспортиране на горивата. Най-малко не са представени необходимите специфични съпроводителни документи съгласно действащата Наредба за изискванията за качество на течните горива, условията, реда и начина за техния контрол и разпоредбите на чл. 12, ал. 1 от Наредбата. Според нея лицата, които пускат течни горива на пазара, са длъжни да предоставят декларацията за съответствие или заверено копие от нея на лицата, които транспортират, разпространяват, съхраняват и/или използват течни горива. Съгласно ал. 2 от същата норма, лицата по ал. 1 и лицата, които разпространяват течни горива на пазара, са длъжни да предоставят заверено копие на декларацията за съответствие на разпространяваната от тях партида гориво, като задължително вписват в нея количеството и лицето, на което течното гориво се предоставя за последващо разпространение, съхранение или използване, датата и номера на документа за експедиция. Съгласно ал. 3, лицата по ал. 2 са длъжни да вписват номера и датата на документа за съответствие на партидата течно гориво във всички други документи, които го придружават. Предвид изложеното, заверени копия на такива декларации би следвало да бъдат приложени към процесните фактури и да се съхраняват, както при доставчика, така и при дружеството-жалбоподател, данни за което не са установени. Съдът намира, че декларациите по чл. 12, ал. 1 от Наредбата за изискванията за качеството на течните горива, условията, реда и начина за техния контрол са годно доказателствено средство за факта на предаване на спорните количества гориво, макар и да не са елемент от фактическия състав на прехвърляне на правото на собственост върху горивото като родово определена вещ. Такива декларации за съответствие се представиха само от предходните фирми доставчици, на доставчиците на жалбоподателя.

Разбира се няма доказателства и обективни данни, от които може да се предположи, че поведението на жалбоподателя е част от данъчна измама по смисъла на съображенията дадени в решенията на С., което обаче само по себе си, не сочи на извод за реалност на доставките на дизелово гориво, за

които се твърди, че са осъществени от доставчиците на жалбоподателя.

В конкретния случай правилно органите по приходите са констатирали, че доставчиците на процесното гориво имат еднотипно поведение - не са открити на адресите за кореспонденции за извършване на проверки или респективно не представят счетоводна отчетност, имат прекратени регистрации по ЗДДС и невнесени задължения в големи размери, установени с влезли в сила РА. Трима от тях – [фирма], [фирма] и [фирма] сочат един и същ адрес, представляващ складова база - [населено място], [улица] НЗП Гара И. /Видно от Разрешенията за получаване на акцизни стоки/. За част от тях са приобщени и посочените по-горе ревизионни актове, на които се позовават органите на приходната администрация, както в РД, така и в РА.

Установи се от решението на Директора на Дирекция „ОДОП”, което изцяло потвърждава фактическите установявания в РД, че представените разрешения от митнически органи за получаване на конкретно количество акцизни стоки, представляват официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК. След извършена служебна проверка в ПП „Митническа Информационна Система-Ш-А” разрешения на търговци, акцизни декларации - търговци и придружаващ административен документ ревизиращите са установили, че представените документи фигурират в заведените регистри. По данни от тях, дължимият акциз е своевременно заплащан, а описаните документи кореспондират с представените доказателства, касаещи вътреобщностните придобивания на горива от гръцките контрагенти. Същевременно декларатор на всичките доставчици е лицето М. В. Н. с ЕГН [ЕГН]. Като приема съображенията на директора на Дирекция „ОДОП” в тази част, съдът намира, фактически е установено и е доказано, че доставчиците по делото реално са придобили достатъчно количество дизелово гориво от предходни доставчици, та по принцип да могат да го доставят на трети лица. Съдът намира тези фактически установявания за верни, макар в съдебно заседание на 10.12.2013г. жалбоподателят да заяви, че няма да се ползва от представените по делото писмени документи, които са на гръцки и на английски език, и за които независимо от указанията на съда заяви, че няма да представи превод на същите на български език. Допълнително, дори и да се приеме, че е доказан произхода на стоката от предходен доставчик, т.с., че доставчиците на жалбоподателя действително са получили количествата дизелово гориво, то за целите на доказването на правото на жалбоподателя, което се претендира на осн.чл.68, ал.1 от ЗДДС, страната следва да докаже настъпване на вещно-транслативния ефект на сделката, която е обозначена и като данъчно събитие, даващо право на страната да претендира своето субективно право. Последното обстоятелство, а именно вещите да се предадат по съгласие на страните /арг. от чл.24, ал.2, предл.2 от ЗЗД/ задълженото дружество не доказва и до приключване на устните състезания по делото.

Съдът възприема фактическите изводи на решаващия орган след извършени процесуални действия в хода на ревизията, тъй като същите не бяха опровергани от жалбоподателя в хода на делото, че с цел потвърждаване достоверността на декларираните ВОД, от решаващия орган е събрана информация, налична в Централно звено за връзка при ЦУ на НАП

относно открити процедури за административно сътрудничество в съответствие с чл. 5 от Регламент (ЕО) № 1798/2003 на Съвета за административното сътрудничество в областта на данъка върху добавената стойност за конкретните доставчици. Запитванията и отговорите касаят доставките на [фирма] и [фирма]. В резултат на получени отговори гръцката администрация сочи, че дружествата имат деклариран ВОД към българските контрагенти. Относно доставките с получател [фирма] е посочено, че при проверка на гръцкото дружество е установено несъответствие между стойността на декларираните от него ВОД /на обща стойност 24 074,15 евро/ и декларираните от българското дружество В. /76 242,00 евро/. Останалите отговори сочат, че гръцките дружества притежават транспортни документи и документи за плащания, които са приложени към отговорите.

Посочените ЧМР са представени и в хода на насрещните проверки на дружествата, осъществили транспорта, посочени в настоящето решение. При анализ на тяхното съдържание е видно, че като получатели на горивото са посочени преките доставчици на ревизираното дружество. Същевременно обаче в нито една от оформените товарителници не е налице надлежно попълване на графа 24, която трябва да съдържа подробна информация за мястото и датата на доставката, както и подпис на получателя. Товарителницата по своя характер по смисъла на Конвенция С. от 19 май 1956 г. служи като доказателство за точно и срочно доставена пратка в крайния приемателен пункт. Доколкото в конкретния случай представените товарителници не носят данните съгласно утвърдения с конвенцията образец, същите, обсъдени както с оглед на своето съдържание, така и в съвкупност с другите установени факти и доказателствата за тях, не съставляват доказателство за осъществен международен превоз до конкретна крайна точка - в случая склада на получателите, от който те осъществяват своята дейност, която в контекста на фактурираните доставки е търговия на едро с дизелово гориво.

В обобщение на изложеното, съдът намира, че от представените доказателства може да се приеме, че действително са осъществени доставки на гориво от Р. Гърция. Не съществуват доказателства обаче, че тези горива са постъпили в обекти, от които доставчиците осъществяват своята търговска дейност. Не съществуват счетоводна отчетност, респ. - възможност да се проследят стоковите потоци на придобито и изписано гориво и да се съпоставят с внесеното на територията на страната гориво. На адреса, който се сочи като склад на А. Ко" О., [фирма] и [фирма], представляващ складова база - [населено място], [улица] НЗП Гара И., е извършена проверка от органите на оперативен контрол, която е приобщена към ревизионния доклад на [фирма]. Проверката е документирана с Протокол № 0097545/07.12.2009 г. Установено е, че в посочените като наети от дружеството съдове за съхранение няма налични горива. Наетите цистерни нямат измервателни уреди за влизащо и излизащо гориво, както и документи за вместимост на цистерните. Независимо, че преките доставчици формално притежават документи, съпътстващи доставките на гориво от Гърция, при установената фактическа липса на собствени или наети помещения, оборудвани за целите на осъществяване на търговия на едро с горива, както и непритежаването на

специализирани транспортни и измервателни уреди, се налага извод, че дори процесното гориво да е налично в количествата, посочени в официалните документи, не може да се извърши контрол на последващите продажби в страната. Към преките доставки не са налице съпътстващи документи, за да бъде направена такава преценка и извод налице ли е съответствие между внесеното в страната гориво и търгуваното в страната такова. За пълнота следва да се отбележи и, че не може да намери приложение нормативната уредба относно транзитната продажба по чл. 329 от ТЗ при облагането с ДДС. При този вид продажба по уговорка между страните задължението на продавача се погасява чрез изпълнение при предаване на стоката на посочено от купувача трето лице. Такава уговорка не се съдържа в представените по делото писмени доказателства, респ. свидетелката не направи изявления за постигната договореност в тази насока между жалбоподателя и неговите доставчици.

При обосноваване на изводите по-горе съдът намира, че при издаване на РА, същият е съобразен с тълкуването на разпоредбите на Директива 2006/112, направено с практиката на С. и по-специално - Решения от 21.12.2010 г. по дело C-103/2009 във връзка с тълкуването на понятието „злоупотреба”, Решение от 27.09.2007 г. по дело C-409/04 Т., което разглежда национални мерки за борба с измамите, както и актуалните решения на С. от 2012 г. - Решение от 21.06.2012 г. /посочено по-горе/, Решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11.

С оглед всичко изложено по –горе съдът намира, че жалбоподателят не доказва по безспорен начин и при условията на главно и пълно доказване, че са осъществени спорните доставки, за които не му е признато правото на приспадане на данъчен кредит.

Съгласно чл. 160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му. Съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал.2 и чл. 119, ал.3 от ДОПК. Спазена е формата по чл. 120, ал.1 ДОПК. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице. Обжалваният РА е материално законосъобразен, съобразен с целта на закона.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал.1 ДОПК жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло и по отношение на доставките на **[фирма]** и фактури: №294 от 01.12.2009г. и ДДС в размер на 2728,72 лв., № 6 от 16.05.2009г. и ДДС в размер на 2868,74лв., №50 от 16.06.2009г. и ДДС в размер на 2209,60лв., № 53 от 25.06.2009г. и ДДС от 2988,09лв., № 152 от 27.08.2009г. и ДДС от 2996,04лв., № 88 от 23.07.2009г. и ДДС от 2616,73лв., №230 от 28.09.2009г. и ДДС от 3117,95лв., №96 от 31.07.2009г. и ДДС от 2941,79лв., по доставките на **[фирма]** и фактури №139 от 27.03.2009г. и № 249 от 28.04.2009г. с общо начислен данък от 6165,26лв., по доставките на „У.” О. и фактури № 42 от 06.11.2009г. и ДДС в размер на 3078,36лв., №19 от 17.10.2009г. и ДДС в размер на 2950,33лв., по доставките на **[фирма]** и

ф-ра № 556/24.12.2009г. с ДДС 1951,04лв., по доставките на **[фирма]** и фактура №825 от 05.12.2008г. с ДДС в размер на 2864,00лв., и фактура №770 от 21.11.2008г. и ДДС в размер на 3008 лева, по доставките на **[фирма]** №94 от 15.01.2009г. и ДДС в размер на 2626л, №134 от 23.02.2009г. и ДДС в размер на 2750лв., №109 от 27.01.2009г. и ДДС от 2584лв.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал.1 ДОПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 1783,05лв., тъй като в хода на делото бе представляван от юрисконсулт М..

Воден от гореизложените мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **[фирма]**, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес: [населено място], СОР"К.", офис „П.“,[жк], бивш стопански двор на ТКЗС, с адрес за призоваване: [населено място], 1 000, [улица], ет. 3, кантора 30, адвокат В. И., против РАН № [ЕГН] /23.08.2012 г., издаден от В. И. К. на длъжност старши инспектор по приходите - ръководител екип, потвърден с Решение № 277/11.02.2013 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С..

ОСЪЖДА **[фирма]**, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес: [населено място], СОР"К.", офис „П.“,[жк], бивш стопански двор на ТКЗС, с адрес за призоваване: [населено място], 1 000, [улица], ет. 3, кантора 30, адвокат В. И., на осн.чл. 161, ал.1 от ДОПК да заплати на юрисконсултско възнаграждение в размер на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С., разноски в размер на 1783,05 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните и СГП.

СЪДИЯ: